

PSIHOLOŠKO-INFORMACIJSKI RAT

AUTOR: Josip Žuvela *portal* **ISTRASKOP** croativm@gmail.com

PREDMET: **OSVRT NA ŽIVOTNU STVARNOST I DUH ČOVJEKA**

ILUSTRACIJE: preuzeto sa slobodnog internetskog prostora (*google images*)

DATUM: 3.kolovoza(*dan ove knjige*)-20.rujna 2015

POGLAVLJE :

ČOVJEK OD DUŠE, MAŠTE I SNOVA....

Veliki i iskreni pozdrav dušama hrvatskih čitatelja!

Zaista, jesmo li se ikada zapitali koji smisao potječe iz ovoga naslova ili sa vremenom našega starenja, tome značenju pridajemo sve manje važnosti !? Jesmo li tokom života zaista pomislili da se ovdje radi samo o jednome tek moždanome mehanizmu kao takvome, ili smo možda među onima koji smatraju da je tema naslova božji dar čovjeku; koji mora svakodnevno i iznova savladavati prepreke.

Očito je lako zaključiti da čovjek što je mlađi više mašta i prožet je snovima po svom obimu njihova značenja. Čovjek kako stari, nerijetko odviše „glumi“, neiskreniji je prema okolini kao i ista prema njemu, neiskren je prema sebi i umjesto da se *bori sa vjetrenjačama*; on preuzima ulogu biti dio svakodnevnice koja se kosi sve više sa temeljnim principima ljudskoga dostojanstva.

Svaki čovjek ima u sebi usađen princip traženja svoga ostvarenja po različitim modelima, bilo po sebi zamišljenim, bilo po onim društveno prihvaćenim, a bilo spontanim a koji mu otvaraju noviji i zanimljiviji put. Put ka svome ostvarenju redovan je put nastavka božjeg stvaranja čovjeka, koje se ipak nije zadržalo u vremenima Postanka. Put čovjekova ostvarenja po dobru zaista je nastavak božjeg plana, koji se svim silama želi osporiti ili nametnutim problemima zaobići da čovjek onako oslabljen, nedefiniran, zbunjen i prevaren - stavi se u službu prijetvornoga Zla. I da u tome zlu dalje svojim izborom i ustraje.

Čovjekova mašta iskonsko je prožeta tendencijama da se dobrim prožimlje, no intervencijom sveprisutnoga Zla, mašta se može degradirati u loš proces prema samome Zlu. Nažalost i da se time stavi u službu samome Zlu!

Mašta je jedan osoban svijet ili predumišljaj za neke izvjesne tokove. Maštom čovjek može svojski pokušati proniknuti u tokove prošlosti pa tako i u neke izvjesne ili priželjkivane događaje u budućnosti. Smatrajmo tako; da od Boga je dana čovjeku ta najintimnija sloboda duha koju mu nitko ne bi imao preoteti. Čovjekovim protivnicima, ma o kome se odveć radilo, cilj je i tu slobodu oduzeti! Tako je vazda bilo, tako je i danas, tako će i biti vazda. To je borba Zla.

Mi ne možemo smatrati da smo društvo koje daje važnosti elementarnoj autentičnosti, naglašenosti vrlinama i talentima te iskrenosti čovjeka u zajednici. Svi ti oslobođeni potencijali jednoga čovjeka pa i više ljudi, postaju misaoni građevni materijal cjelokupne zajednice koja se tako nadopunjava. Tako se zaista i postiže društvo u kojemu nikada nije dosadno. Mnogi će opovrgnuti ovu tvrdnju da nije tako budući da je u minulim razdobljima bilo kudikamo oskudnije i teže, no sagledati činjenice neće - jer ne znaju proniknuti dublje u spoznaje problematike stanja duha.

Sva aktualna oslobođenja ljudske mašte, tretiraju se poput „ljudskih resursa“! što se kanalizira u kapitalnu a ne odveć u širu korist ljudske zajednice. Time se vrši negacija vrijednosti mašte, pošto se ista stavlja u zadanu prostituiranost, degradacijom davatelja mašte na raspolaganje i (ne)vrednovanje iste mašte po zadanim šablonima. To nije preuzvišeni cilj dobra, to je lažni surogat Dobru. To je zamka. Mašta jednoga čovjeka, mora potaknuti maštu drugih ljudi. Mašta umnijeg-potiče slabijeg. Mašte radoznalih-stvaraju nove radoznale. Mašte svih maštovitih-rješavaju probleme. Autor ovoga pisanoga rada, aktualno ne svjedoči da se imamo time pohvaliti.

Psihologijskim inženjeringom u službi Zla spram čovjeka, izrađuju se još suptilnije silnice za ometanje, skretanje, presretanje i dokidanje mašte zamijenivši ih nekim surogatnim iluzornim informacijskim sustavima koje bi imale predstaviti značenje mašte. To se od pamtivijeka radi, zatim preko vremena ranoga modernizma, a da o ovome vremenu postmodernizma i ne govorimo. Danas ne postoji moderan čovjek.

Danas postoji duhovno mrtav čovjek! Pa zar je to moguće!? Da zaista je to moguće! Naprotiv, to je vidljivo i to nije „od jučer“!

Nekada su postojali vrlo agresivni pristupi pokoravanja volje ljudi do pokorne potvrde podčinjenosti zadanim obrascima što su provodili i tražili razni robovlasnici i tirani, pa sve do onoga nama donedavno poznatoga djelovanja tajnih službi spram čovjeka što je najvidljiviji bio primjer rumunjskoga Securitatea, ali i mnogih drugih; primjerice u Kini za vrijeme Kulturne Revolucije(1966-1976) što ju je provodio narodni vođa Mao Tse Tung. Danas još imamo Sjevernu Koreju, ali imamo ZaPADni svijet pa i našu dragu nam Hrvatsku!!! Suptilne metode koje nam svojim prisustvom i ne otvaraju oči, djeluju tako da mi i ne želimo otvoriti oči. Ali svakako; uspješno na nas djeluju!

U tu svrhu se svakodnevno provode novija istraživanja i analize aktualnih uspješnosti te planiranje daljnjih aktivnosti oko seciranja i neutraliziranja iskonskih ljudskih maštovitosti i posebnosti koje čovjeka sa njegovom nutrinom, žele gotovo uništiti sa lica zemlje i privilegij života u ovom prihvaćenom ludilu prepustiti onima koji se zapravo budu sebe sami odrekli. Onima koji se tome pokušaju oduprijeti, kazna biva neminovno i grubo odmjerena.

Ide se do tolike mjere da djecu okreću protiv roditelja i obratno. Ide se do toga da djecu uvjere da roditeljima nešto nije u redu ili da roditelje uvjere da im sa djetetom nešto nije u redu. Oni znaju o čemu se radi, dok mi kao i sami mnogi liječnici-zapravo toga nismo niti svjesni. Tim spoznajama ovladavaju u Vrhovništvima Tame! Stoga ima nam se boriti protiv tih Vrhovništava i mračnih upravljača ovoga svijeta koje predvodi Knez poznat kao izopćenik od Milosti i mrzitelj svih ljudi! Nama preostaje tješiti se kako to zaista nije tako, no utjeha nije stvarnost. Utjeha zna nerijetko biti sami bijeg od te stvarnosti i opet u to pozorište Kneza Ovoga Svijeta; Koji vabi duše ljudi. A ljudi ne vjeruju da imaju dušu i koje značenje ona ima. Duša je jedan veliki svijet koji je od Boga stvoren i ona je povezana sa mnogim drugim svjetovima koje poznaju Boga po Stvaranju.

Dragi čitatelji, ne postoje vam izvanzemaljci. Prvo spoznajte da imate dušu pa idemo razgovarati o nekim takovim „možebitnim temama“. Mnogi ljudi vjeruju u izvanzemaljske sfere života a ne vjeruju da je njihova duša jedan mali svemir. To im se najprije ne daje da otkriju, potom i sami ne znadu kako da to otkriju a treće; smiju se tome! Pa da li imamo stoga predodžbu zašto nam je ovako !?

Uglavnom sve se snage upiru da čovjek ne spozna sebe i da bude udaljen od sebe, da nije usklađen sa sobom, da ide na sebe (*autodestrukcija*), da ne voli sebe pa tako da nema osjećaja ni za druge. Onako oslabljen, tako osjećati niti ne može.

Sva dijabolička dinamika okreće se oko toga da čovjek ide u pravcu misli kako se treba poistovjetiti sa kultom nečije ličnosti ili kada je sam u pitanju; da uvijek poželi biti netko drugi. No nikada da ne spozna onu svoju nutrinu duha i svoje potencijale koji su utkani poput kodova od stvarne božje slike i prilike. Ovdje leži jedan od najvećih misterija Zloga protiv ljudi, koja je najuspješnije provedena.

Zamislite koliko mladih djevojaka upadne u problem anoreksije i bulimije zbog ovoga problema. Zamislite kolikim mladim ljudima nepovratno klone duh u osjetljivim godinama, što muke im protežu duž ostatka života koji bi im imao biti skladan put sazrijevanja i ostvarenja. Kolike ljude koči neka „zaustavljenost“ poradi nekih stavova okoline i vještačkih stavova iz medija koje su poistovjetivši se istima, izgubili samopouzdanje i samopoštovanje. Nažalost u jeku općega neznanja oko duha i života, samo rijetki su naišli na potporu neke osobe istinski čista duha koji je prepoznala problem i saslušala, pa utjehu dala.

Kako načiniti od ljudi sluge, a ne službenike Ljubavi? Pa eto, vrlo lako. Ne treba za to škola, treba samo proći vrstu odgoja kakvu imao u našem kulturalnom okruženju. Jedno je poštovati važnost autoriteta, no podavati se volji istih; sasvim je druga verzija stvarnosti. Autoriteti imaju postojati, ali kao istaknuti po izvrsnosti i oštromnosti a ne po dominaciji koju su stekli pred narodnom neukošću i lažnom nadom kako će se od strane autoriteta pronaći ljudska crta razumijevanja za narodnoga čovjeka. Ma je li i sam narodni čovjek tako dobar!? Ili je dobar samo zašto takav mora biti!? Duboko je ovo pitanje!

Hrvatski nazovi „katolički“ čovjek će se slikovito rečeno; prije smoći uzdržati od seksa nego od izdaje. Razlog tome što je usmjeren da značenje izdaje nikada ne spozna, iako taj misli da uistinu to poznaje. Kao autor ovoga djela, ne mogu prihvatiti da hrvatski puk moje vjeroispovijesti, prihvaća glasati za stranke koje su okupljene u jedan dijabolički orkestar, ponizili dušu i bit hrvatske zemlje dok je narod odluku o poniženju ipak odabrao i donio si sam! Isto vrijedi za odabir glasanja za ulazak Hrvatske u Europsku Uniju!!!

Mnogi Hrvati iako tvrde da su veliki i pravi, iako pjevaju, okupljaju se uz red trobojnica-NE ZNAJU što je bit duše čovjekove, ne znaju što je bit domovine, ne znaju što je slobodan u njoj biti... Vide sjaj oko vanjštine a ne vide dubine. Pored takvih ljudi domovina nam je dušom pusta a svaki mislilac je u njoj srca tužna!!!

Isto nas prati već stoljećima. Netko nas je dobrano pokorio u duhu iako usporedo nas se uvjerilo da smo jakoga duha. No ne bi se to moglo očigledno tako dokazati. Mi smo jako okrnjena duha i samim čudom i intervencijama božjim, arhanđela Mihaela i odabranih ljudi; kao narod još nismo nestali!

Jeste li čuli refren iz pjesme Novih Fosila „bijeli lovac, čiste duše kupuje...“ što značenje proizniče iz bijelih rukavica Velemeštara masonskih centara moći i njihovih trudbenika u svim razdijeljenim ekspoziturama moći što utiču na sve segmente života ljudi i to razlogom što ljudi imaju dušu koju želi pokoriti najviši Majstor Svjetla (sada lažnoga) po imenu Svjetlonoša! (LUCIFER)

Taj plan „prosvijetljenih“ može uistinu i uspjeti ako se sustavno degradira ljudska samo-stvarajuća i misaona koncepcija te da se čovjeka za njegova života postavi na status služujućega resursa za opsluživanje logistike zadanih globalističkih ciljeva. Pri tome čovjek-žrtva ne biva lišen nezadovoljstva, no u stvari uistinu ne biva dostatno svjestan svoje sudbine u kojoj mu vrijeme protiče a on ne srasta, ne sazrijeva, ne napreduje već se duhovno strmoglavljuje u stagnaciju dok potomci toga čovjeka, strmoglavljaju se pokoju stepenicu dublje i tako unedogled. Stvara se nepoticajno društvo koje niti sebi nema svrhu da postoji!

Vrhovništva Tame; putem svih svojih birokratskih i tehničkih ekspozitura ne promatraju potrebe na začelju upravljačkoga sustava gdje bivaju najširi slojevi jednoga društva koje čini životnu sastavnicu neke države dok ti isti slojevi bivaju neskloni samostalnosti i navikoše da vode o njima brigu upućeniji, stručniji ili čak „prosvijetljeni“. Najširi slojevi društva žele samo svoje „usmjerene“ snove i najvažnije sporedne igre uz pripadajući kruh i mlijeko. Potrebna im je žarulja koja im osvjetljava žuti ili ini tisak te katodnu cijev koja im ozračuje um!

Uspjeh tome dostignuću i realizaciji velemajestorskih manipulacija, leži u medijskoj i inoj informativnoj infrastrukturi koja uravnava stavove i mišljenja većine ljudi ili pak ih selektira u zadanim sferama individualizma i subjektivizma što opet pogoduje majstorima povlaštenih spoznaja (prosvijetljenima) koji imaju

obavještajne i strateške ine zakulisne mogućnosti za prilagoditi subjektivitete ljudi u zadanu nametnutu „objektivnost“ po mjeri „prosvijetljenih“(Illuminati).

Subjektiviteti, individualiteti i „različitost mišljenja“; zbunjuje , dijeli stvara kurtoazne dijaloge do trenutka nametnute ugroze, ne potiče se uzajamnost i nikako to ne pogoduje nikakvim skupinama ljudi a još manje nekoj narodnoj zajednici.

Jedan od idealnih podvala leži u odvajanju djeteta od bioloških majki na bilo kakav način, bilo privolom a bilo isto prisilom. Današnji stil života koji kronološki povezuje minula desetljeća, transformira odgoj potomaka kroz filter državnoga upravljačkoga sustava bez obzira što se zaposlenici toga sustava često i zalažu za dobro obavljanje svoje profesije i zvanja. No činjenica je jedna; dijete biva što manje prisutno uz svoju majku. Ali u današnje vrijeme i sve je manje mogućnosti u baki koje bi tu tradicionalnu funkciju nadomjeska, mogle popuniti. Današnje bake u urbanim središtima, nalaze utočišta u umirovljeničkim domovima što jest naravno povezani dio spomenute strategije.

Kao da se sprovodi taktička doktrina; sve samo ne uz majku? (ipak se provodi!)

Očigledno da to ima suptilni učinak na razvoj svjesnosti male djece prema kasnijoj dobi što moraju svoje osjećanje prilagoditi nametnutim prilikama i prinuđenim izborima jer takova dinamika biva im odmalena prepoznata dok su roditelji rano odlazili na slabo plaćene poslove a kasno se vraćali, nerijetko sasvim uvjereni da su im djeca na sigurnom i da će odrasti u jake i prave ljude. No ne ide to sasvim tako lako. Postoje manje prilagodljiva djeca, postoje ranjivija, postoje ponešto ratobornija itd- a svi nisu u obiteljskom srodstvu gdje bi se imalo to tretirati prirodnijim okoljem. Dakle ulaz u *melting-pot* američki sistem, ali i novodobni europski u kojemu mi i ne nastojimo proniknuti što nam sve politički, kulturološki i demografski dolazi u susret.

Dječje neuroze nastaju kada dijete podsvjesno reagira na podražaj što mu upućuje neprikladno prepoznata okolnost koji mu uskraćuje osobnu odlučnost a vrtići iako po iznimkama svrsishodni, u pravilu se imaju smatrati kao lažni surogat prirodnome, onoga čega u dubinskome značenju nisu ljudi dovoljno svjesni. Svi se odviše prije prilagođavaju nego svojski određuju. Zaista bi se imali mogućnosti razvijati u poboljšanim rješenjima nego što ih danas imamo,

no to se niti ne želi dostići već suprotno. Ide se u ususret planiranim uzrocima i posljedicama prema samome cilju određenim od Vrhovništava upravljanja.

Ovo prokleta vremensko razdoblje odvlači ljude od spoznaja da imaju duše. Tumači im se putem sve prisutnijim tiskanim i web materijalima o čovjekovoj svjesnosti itd. O duši se spominje ili vrlo malo ili gotovo ništa.

Jedna od agresivnijih pritisaka na ljudski integritet u cilju držanja u pokornosti čovjeka postiže se u morenju glađu, egzistencijalnim i inim problemima te medijsko-kulturološkim podvalama da čovjek otupi u samosvijesti te iz animalne pozicije ne spoznaje vrline vrijednosti iz svoje nutrine. Nastaju psihoze i neuroze svake vrste zbog siromaštva oskudice i svega ostaloga što dokida maštu i stvara blokiranje idejnosti. Latentno nezadovoljstvo dovodi do žalosti, a potom do trajne duhovne bijede iz koje vrlo teško ima izlaza. Tada je vrlo široko otvoren put mentalnom i grubom programiranju putem straha, ucjena i prinuda. U tome slučaju se širokoj populaciji koja se bude nalazila i dalje u opisanim problemima slijedi potpuna degradacija do brisanja memorije, brisanja svjesnosti o realnom životu i brisanja vjere u božju Milost.

Hrvatski narod vrvi primjerima kako ljudi nisu odviše skloni javno dijeliti savjete, vijesti i otvorena stajališta o lošim pojavama do trenutka kada to biva prinuđeno i već neukome bi trebalo odveć biti poznato. Kao da likujemo u tipu egocentrizma u kojem kada znamo osobno mi, likujemo u prednosti pred neukošću većine. No zaista ne osjećamo težnju informacije dijeliti sa drugima. Sve informacije koje se plasiraju putem komunikoloških medija i društvenih mreža, ionako su prečesto kopija iz inozemnih izvora. Mi kao narod nemamo kulturu i poticaj prvi otkrićima istupiti, osim u ovakvim slučajevima kada likujemo kao naprednici što smo u jeku događanja preuzimali tokove informacija nekih odvažnijih. To je eklatantan primjer nemaštovitosti hrvatskoga pojedinca. Hrvati su inače jako maštoviti kada treba se pošto poto dokazati pred drugima. Misaono bismo mogli biti vrlo napredni, no zbog kulturalnosti našega etnosa ipak zaostajemo; sa skupom cijenom koju za to plaćamo.

Zaista postoje ljudi u Hrvatskoj koji su nekako zakinuti od okoline a da to obje strane nisu niti svjesne jer ne poimaju neposrednu stvarnost oko sebe.

Komunikološki smo vrlo labilni pa nam se komunikacija odvija na površnim odnosima po običaju iz svakodnevnice.

Kreativniji ljudi nemaju prostora u svojoj okolini, osjećaju da nisu nikome odviše potrebni, da su ljudima dosadni pa se povlače u sebe među najmilije ili među svojim istomišljenicima do te mjere da ih u okolini i ne bismo mogli prepoznati. Do toga može doći slučajnim kontaktom i pokretanjem neke dublje teme koja dvije strane sugovornika vodi prema smislenijim tokovima razmjene mišljenja i tema.

Dati ćemo primjer najvećega zatvorskoga kampa YODOK-a u Sjevernoj Koreji iz kojega je jedan zatvorenik-logoraš pobjegao. Motivaciju za taj bijeg dobio je nakon uzajamnih razgovora sa starijim zatvorenikom koji je kao odrastao čovjek bio lišen slobode od strane toga režima. Spomenuti mladić imao je 17 godina i još kao jako malo dijete završio je u tome kampu sa svojom obitelji po diktatu režima. To dijete ništa nije znalo o vanjskome svijetu, nije znalo o raznovrsnosti hrane, o ukusima, o drveću i predmetima osim one surove vizualne i prostorne oskudice u YODOK-u. Stariji zatvorenik mu je o svemu pričao i dao mu je svojim postupkom neku novu nadu. Svakako, mladić je ponesen time dobio motiv za bijeg kojega je sa vremenom i realizirao.

Isti primjer svaki čovjek može sagledati oko svoje nutrine. Kada u vanjskome okolnome svijetu ne dobiva neke suštinske vizualne i emotivne kontakte osim zastajkivanja, čekanja, preživljavanja i monotonije-tada mu se dokida jastvo i svjesnost koja ponire u dušu i njenu veličanstvenost. Kako po svome integritetu, tako i po integritetu drugih ljudi.

Zaista tako biva teško spoznati kakvu pojedini čovjek ima dubinu svoje svojstvenosti, kakvu veličanstvenost svoje nutrine, kakve talente. Reakcija na taj problem biva vrlo prepoznata u obliku manjka samopouzdanja i samopoštovanja. Čovjek prečesto od sebe odustaje što je u Hrvatskoj odveć pravilo a ne toliko iznimka. Ljudi su potrebiti potvrda svoje uspjelosti da ne bi posustali. To biva im određeno genetskim svojstvima a ne samo karakternim crtama. To je objektivna antropološki sustav poistovjećivanja i komuniciranja sa realitetom svoje životne okoline i taj je suptilan mehanizam prisutan da se čovjek ne odvoji od okoline i da ne odustaje od suživota sa drugim članovima zajednice na način da je uvijek u psihološkoj prisutnosti sa njima.

Hrvatski narod kao etnološki subjekt, ima mnogo problema sa kompenzacijom te problematike koja je određena od same obitelji pa sve do državnitstva.

Danas je postalo sve prazno sve zbog tehnološke stečevine i vještačkih odnosa među ljudima bilo to posredno ili čak i neposredno vezano za tehnološke značajke. Tko ne umije spoznanja u puteve i svojstva Zla, nije kadar shvatiti da sva tehnologija na svome vrhuncu nije blagodat već mora čovjekova. Neki pametnjakovići bi imali reći da se od tehnologije uzima samo dobro, ili da sve ovisi o samom čovjeku kako ju znade iskoristiti. Uglavnom zaključimo da se ne daje tehnološka blagodati najširim masama da to nema svoju zloporabnu moć. Kako je danas u Africi postalo sve lakše doći do mobitela a sve teže do pitke vode!? Ima to svoje veliko pitanje zašto!? Pametnima dosta!

Futuristi su 70 ih godina XX stoljeća pomislili da razvoj tehnologije će u novomilenijskome razdoblju skratiti radni dan sa 8 na 6 sati te da će ljudi imati više vremena za svoje obitelji i svoje izvanposlovne aktivnosti. Eto, došlo je novomilenijsko doba kada se radi po dva posla, kada tehnologija zamjenjuje i odbacuje ljudski kadar. Najžalosnije što čovjek današnjice više svojih osobnih novčanih sredstava potroši za nove tehnološke dodatke (*gadgets*) nego za osobnu edukaciju na bilo kakav način. Svatko ima svoj izbor. Ali nakon upozorenja, posljedice će biti uzrokovane-izborom!

Kada tehnosfera potisne istinsku biosferu, doći će doba apsolutne manipulacije sa stvarnošću jer će samoga čovjeka udaljiti od svega vidljivoga što biva od Boga stvoreno. Zamijenjeno je vještačkim, već toga podosta, ali time se nastavlja i dalje. Uistinu ima borbe svjesnih ljudi, no izbor preostale većine u masama još ne jenjava. Ipak se još uvijek smatra fanatičnim čudacima one koji revnosno pokušavaju odoljeti tim novim tekovinama poput društvenih mreža, pametnih telefona i sličnih stvari. Činjenica je da u takovu društvu raslojavanje i prorjeđivanje svijesti male djece i mladih-**neće** imati tko usmjeriti ka dobrome ili ojačati u trenutku slabosti. Kao autor usudim se reći da primjećujem u svojoj domovini, koliko nema istinske volje da se to promijeni. Kao autor ovoga rada, javno priznajem strah zbog ovakvih mojih sunarodnjaka!

Luciferijanska „ideja svjetskog mira“ dijabolička je ideja podjela. Bitno je da Vrhovništva upravljanja idu ka svome cilju putem sredstva svih mogućih taktika u koje su uložene milijarde dolara dnevno!

Ponoviti ću; milijarde dolara dnevno utroše moćnici spram ljudskih duša!

Zaista je poznat plan u kojemu žele čovjeka lišiti izravnoga kontakta sa prirodnome bez obzira koliko mi bili uvjereni da je to nemoguće. Prije 50 godina bila je „nemoguća“ ovakva otuđenost ljudi, no ipak je do iste i došlo. Prije 30 godina u doba futurističkoga entuzijazma, ovakvi ispadi poput Facebook načina komuniciranja bili bi javna sablazan svim tadašnjim kulturalnim i subkulturalnim pravcima i svjetonazorima. Pa čak i najliberalnijima. Eto gdje smo sada!

Depresije, anksioznosti i ine neuroze su desetljećima u linearnom porastu. Neki će dušebrižnici reći da se radi o pomanjkanju vjere što je dijelom i točno, ali taj stav je nedorečen. Valja istražiti do maksime i dijeliti podatke o istraženome široj javnosti. Kako uopće dođe do manjka vjere i koje su uzročno posljedične veze toga. O tome se kako vidimo; i dalje još šuti. Vlč: Zlatko Sudac jedan je od rijetkih primjera koji je javno o svim problematikama govorio pa tako je nekome i zasmetao!

Istinski ostvareni čovjek ili čovjek u teškoćama ali na putu nekoga ikakvoga svoga ostvarenja; ide ka božjem cilju i ka cilju svoje duše. Tada nisu znakovite ovoliko primijećene potrebe za surogat duhovnostima koje nudi ezoterija i razna iscjeljenja. Naravno, o tome se ne govori dovoljno. Vrlo je visok postotak duhovno obamrlih osoba zbog kontakta sa nekim od alternativnih duhovnih praksi, da im negativne i manjkave promjene u osobnostima i životnosti ne primjećuju niti oni sami a niti njihovi najbliži. Uistinu začarani krug, u obitelji!

Drzneš li se ikako ukazati na Zlo i Zloga, biti ćeš neprilagođen pesimist, čudak, mrgud ili šizofrenik. Nečastivi duh i nečastive duhovnosti ipak svojski štite svoj nečastivi poredak kojem bi se mi trebali prilagoditi po tendencijama neprijatelja čovjekova dostojanstva i duše. Oni koji samo naslućuju Zlo, bivaju smatrani većim čudacima od onih koji Zlo izravno vide. Mnogima Zlo kao duhovni entitet, naprosto ne postoji. Koja zabluda! Zlo kao entitet zaista postoji, a čovjek se lako može staviti u službu toga Zla! To što neki misle da Zlo ne postoji kao entitet, već da ljudi čine zlo; sasvim može biti svejedno kada se suočavamo sa nepoznavanjem granice između Dobra i Zla. Uglavnom neznanje je kruna svakoga zla!

Čovjeku se želi dokinuti doticaj sa unutarnjim integriranim informacijskim sustavom koji mu pospješuje darovitosti svake vrste što vodi do punine osobnosti i svojega ostvarenja te nadasve logičnom putu k Dobru i uzajamnosti sa drugim ljudima te odnosu prema životu i svijetu i svemu stvorenome. Tu stoji stvarna slikovitost i darovitost čovjeka u punini. Djelovanjem Zloga na nevidljive načine, postiže se da se čovjeka udalji od sebe samoga i da biva vođen raznim prinudama kao i raznim ponudama ovozemaljskoga upravljačkog sustava koji nije namješten po Dobru iako se nekim naizgled dobrim rješenjima samo kiti. I tu leži bit spoznaje o kakvoj se zapravo zabludi radi. Tu leži sva bit neslobode!

Svakako se radi na tome već od pamtivijeka, kako čovjek ne spozna svoje jastvo i time ostvari kontakt sa svojom dušom od Boga stvorenoj, te isto tako mu ne bi bila prisutna potreba za ezoterijom kao lažnom mistikom i raznoraznim svim nama danas poznatim duhovnim tehnikama i praksama. To se namjerno podstiče pa se zatim ide u razna iskrivljena seksualna ponašanja ili u materijalizam ili u kulturne i kultne iluzije svake vrste.

Ljudima je već poduže vremena bitnija afirmacija u materijalnoj životnoj stvarnosti, nego u nekoj nadgradnji duha koji bi mogla uspješnije nadilaziti probleme prepoznatih svih oblika kriza na način da se ustraje u rješenjima, a ne da se olako prepušta stihijskim određenostima.

No nadasve; gotovo u svakome čovjeku postoji nekakva čežnja bez obzira što bismo danas i pomislili da su mnogi prezasićeni svega i da nemaju ideala i ideja. Čežnja je čovjekova iskonska pratnja što ga vodi prema „nečemu“; prema boljem, savršenijem i gotovim, no sasvim je druga stvar što čovjekova percepcija toga biva izokrenuta i vođena ka krivom smjeru prema sasvim drugom „nečemu“. Zbog Pada Adama i Eve u Edenskom vrtu i odvojenosti od Boga što je zadesilo njihovo potomstvo (nas), čežnja je ostala prema „nečemu“ koje bi u zdravom razumijevanju trebalo predstavljati istinski i zdravi apsolut. Pošto je na Zemlji uzrokom Pada, nastala stalna borba Dobra i Zla, čovjeku se djelovanjem zlih entiteta i njihovih posrednika (vrhovnika Tame) stalno upriličuju opsjene iliti iluzije koje vode u propast po zamislama entiteta Zla!

Tegobno stanje čovjeka što ga od tada prati na Zemlji a uzrokovana je posljedicama narušavanja onoga čistoga početnoga i neokrnjenoga integriteta; sada čini čovjeka kudikamo podložnijega, slabijega i nemoćnijega te što čovjek

u svojoj ranjivosti biva nemoćniji time biva sve podložniji utjecajima jer mu se dodatno slabi percepcija pa tu i nastaje agonija pri traženju potrebita izlaza.

Sve je to bilo u većoj ili manjoj mjeri poznato i drevnim upravljačima voljom naroda. Sama riječ *government* je *governeo-kiberneo*-upravljati a *-ment* iliti mens je um, misao ,volja. Dakle vlade su značenje uspostavljanja upravljanja voljom naroda i stanjem duha naroda. Svako dosadašnje ropstvo sa svojim podčinjenima i potlačenima bilo je otvorenije sklono izlazu. Danas je ropstvo itekako postojano, ali je psihologijskim inženjeringom po doktrini „samo mrkva“ ljudi dovelo u stanje privole toga ropstva na način da je sve uzeto pod zdravo za gotovo pod okriljem stalnih lažnih nada za neko bolje ili uspješnije, bez pronicanja u išta i razmišljanja o ičemu. Doktrina „batine“ ide prema onima koji se stalno nešto bune. Pa zapravo i ne, odgoj u samim obiteljima ih navede na „pravi put“ (krivi put). I tako imamo društvo u obliku kako poznajemo danas!

Iako će se zaista potvrdno moći reći da ljudi su nekako i svjesni situacije u kojoj se nalazimo; kada bismo pokusno pokušali srčanije i energičnije zagovarati neke odlučnije korake ili barem iskazivati objektivnu negaciju; smatrati će vas se fanatikom, osobom koja je neuravnotežena, neprilagođena ili je u frustracijama svoje ličnosti. Evo nam na znanje jedan znanstveni dokaz, kako u hrvatskom društvu ljudi stoje dobrovoljno u obodu svojega ropstva. Svojom voljom! Tko ima oči neka vidi, uši neka čuje, razum neka prosuđuje. Pametnima dosta!

Dakako sve se ovo veže uz **svakodnevicu** koja je prozirna sama po sebi usprkos ogromnoj količini svih vrsta informacija koje su bile nepoznanica otprije nekoliko desetljeća, bile su vrlo teško razumljive a uostalom bila su ranija vremena izražajnije polupismenosti i nepismenosti. No prijašnja vremena usprkos vrlo teškim etapama, nisu niti približno bila bezlična poput ovih danas. Zašto je tome tako!? Tome je tako zbog utjecaja čovjekove slobodne volje. Razlog tome leži u objašnjenju da se svakome koji malo proniče izvan zadanoga korita, svi se podsmjehuju kako živi u oblacima, kako nema pametnija posla i kako je predaleko otišao... točnije zato što nije u bespokretnom jednom velikom vrtlogu Ničega. Dok mi često spominjemo „mračan srednji vijek“, neki tvrde da to razdoblje usprkos svojim usponima i padovima imalo je neku svoju mudrost i prožetost. Ukoliko je Srednji vijek zaista bio mračan, onda je ova Postmoderna –„digitalan mračni Srednji vijek“ !

Svakodnevnica i njena korita kakva poznajemo danas, posebno je opasno stanje. Ljudi ne sazrijevaju, prorjeđuje im se misao, maštovitost, te se usuglašavaju sa „zatvorenim prostorom“ poput zatvorenika kojega psihološki mehanizmi održavaju u formi preživljavanja u stanju minimalizma. Nadomjesci u tome ludilu, leže u još uvijek težnji ka materijalnim stvarima i sličnim svima nama poznatim besmislicama i poznatom traćenju vremena tek samo da ono prođe, da se „ubije dan“, da se pita tek nešto da se pita i tako u krug i u nedogled!

Potomci suvremenika koji su pristali na ovo stanje ipak svojom voljom bez obzira na pritiske i zadane nametnutosti; imaju ipak postojeće prirodne mehanizme da se zaštite od toga i usmjere ka izlazu izvan toga. To je nadasve mašta! No kako ovo stanje ostaje sa vremenom koje prolazi, sve će se teže moći boriti protiv toga a sami put će biti kudikamo neizvjeniji...

Čovjek u kretanju zapaža sve informacije o prostoru što ga okružuje te iz okoline koja ga okružuje. Čovjek percipira i razumljivo i nerazumljivo. Svojski tumači i realizira izvjesne mogućnosti za neko objektivnije razumijevanje stvarnosti koja ga okružuje. Bog kao stvoritelj, nije lišio čovjeka obrane od umne degradacije i kontrole uma. Uistinu se mnogi ne uspiju oduprijeti nasilnoj intervenciji spram njihove volje, ali u ovom slučaju spominjemo proces u kojoj ljudi mogu donijeti nekakav drugačiji sud oko izbora u „demokratskom“ društvu i tzv. „slobodi govora“. Tu je ostavljen posve slobodan prostor da se čovjek bez prisile svojom voljom odluči za Zlo. Zlo po božjoj volji i autoritetu, nema moći biti nevidljivo, već samo prikriveno. Tako stoji oko Istine. Istina može biti samo prikrivena, no ne i nepostojeća. Svi okultni simboli masonerije potvrđuju namjere usmjerene protiv ljudi. Masoni javno govore istinu iako „u rukavicama“, no svakome je dano da ima alate koji mu omogućavaju suštinsku spoznaju postojanja Zla. Drugo je što ljudi negiraju ove činjenice i začuđuju se ljudima koji dobronamjerno ovo tumače.

Maštovitost se „ubija“ od čovjekovih malih nogu unificiranjem svijesti a pogotovo u vremenima industrijskog i postindustrijskoga društva na način da se selektivnim informacijama degradira autentičan integritet te isti zamijeni nadomjeskom koji biva podesan za programiranje prema zadanim i kasnije promjenjivim ciljevima. Obrazovni i **odgojni** sustav, zatim medijskim putem.

Osobe koje pokazuju svojstvenost bivaju smatrane neprilagođenima svojoj okolini i svojem uzrastu. Kao u Huxleyevem romanu „Vrli novi svijet“ gdje se zarana mlade otvorene i bistre glavice lobotomizira do potpune neutralnosti da ne bi slučajno utjecale na druge. Glavna struja ili mainstream po medijskom rječniku, bora biti isključivo stalna ispraznost, bezličnost i nepromjenjivost već samo da vrijeme teče uzalud i u nedogled. Tu se ljudski misaoni resursi održavaju na kibernetičkoj (upravljачkoj) razini radi tehničkoga i životnoga opstanka dok odmori, slobodne aktivnosti i sve ostalo; biva sasvim određeno po nekom već poznatom kurikulumu. Gotovo tehničko vođena maštovitost gdje bi svi imali biti sretni i zadovoljni ali opet u marketinškom obodu, nipošto misaonom i kulturalnome.

Naravno da ovdje nije odveć teško donijeti zaključak kako svaka čovjekova nutrina ima svoju zasebnost i živopisnost, kada ona biva oslobođena u najpovoljnijim okolnostima koja svojom slikovitošću još i potiče otvaranje svoje nutrine. Na primjer ako bivamo okruženi svekolikim i slobodnim umjetničkim stvaralaštvom ili nekim primjerenim tehničkim stvaralaštvom; informacije iz okruženja potiču one informacije iz čovjekove nutrine koja daje talente i još kojekakve slikovite izričaje. Za razliku od navedenoga, današnje je društvo suprotnost svemu tome ali vizualno djeluje kao da u njemu ima svega. Ta pojava što danas postoji nije slučajna. Autor ovoga djela nije kukavan autor, već poznavatelj fenomena kada moćnici Tame putem misticizma određuju značajke i kretanja u ljudskim stvarnostima, u psihološkim matricama a da najširi akteri-ljudi; toga su nedovoljno ili nimalo svjesni!

Ova monotona i isprazna svakodnevnica u kojoj jedina dinamika leži u prenapregnutostima oko obaveza ili gubitaka energije oko nekih budućih planova nekoga kvazi ostvarenja; suviše je opasna da je kao takva **kakva jest** idealni poredak za rastakanje stvaralaštva ili usmjeravanje istoga u marketinško određeno područje što je dirigirana umjetnost, kopija već viđenoga itd.

Tome u prilog ide redovno „brisanje memorije“ naroda po kulturalnim, etničkim, etnološkim, povijesnim i inim značajkama. Brisanje memorije je pojam koji označava napuštanje starih paradigmi u korist nekih novijih ali da taj proces nije uzrokovan prirodnošću, već ljudskom organiziranom intervencijom! Paradigme bi se imale mijenjati postepeno na jako dugo vremensko razdoblje a nipošto stubokom osim ako to ne odredi viša neka sila.

Sve što je određeno ljudskom nakanom, isključivo je organizirano detaljno i planski smišljeno ma koliko god mi sebe tješili „vremena se mijenjaju, treba se prilagoditi“. Pošto je znanje moć, oni koji ga imaju ti mijenjaju dok oni koji znanja nemaju; htjeli ili ne htjeli moraju se prilagođavati novim stečevinama i tješiti potomke da je život takav i da je borba. I tako unedogled. **Židovi** pak razmišljaju bitno drugačije!!!

Kako je do ovih pojava došlo!? Mijene povijesnih ciklusa stoljetnim ratovima, promjenama režima(paradigmi), promjenama tehnoloških procesa, migracijama etničkih manjih i većih skupina, promjenama javnoga znanja putem literature filozofije i medija, te ostalih primjera. Postojali su blagi pristupi putem privole i kruti pristupi putem prisile.

U XX stoljeću su posao značajno odradile tajne (obavještajne)službe koje raspolažu najvišim dostignućima spoznaja o grupacijama stanovništva na određenim i neodređenim prostorima. U vremenu oko svjetskih ratova i podužem razdoblju nakon istih, pristup im je bio izrazito radikaln i agresivan, dok u modernom vremenu pristup im ne izgleda toliko radikaln po agresivnosti no štetnost kudikamo veća što posredno ne isključuje razaranja i agresiju spram označenih ljudi koji se odupiru gradnji loše stvarnosti i širih posljedica koje takva stvarnost za sobom donosi!

Radikalni i najstariji obavještajni pristup „brisanju memorije“ leži u zabranama tiska, držanja spisa,dokumenata i knjiga. Vrš i se pretisak sa izmijenjenim sadržajima ili se postavlja surogat po nekoj novoj zadanoj paradigmi. Povratni proces u neko željeno stanje, dugotrajan je naporan i težak proces sa mnogo odricanja i žrtvi te nikada ne polučuje rezultate koje bi se trebali poistovjetiti sa prijašnjim nekim zadanim stanjem. Ostali radikalni pristup, veže se za dokidanje slobode izražavanja na ostale moguće načine od kojih ne najčešći vezan za verbalno izražavanje što se prečesto kažnjavalo na sve moguće načine nerijetko i smrću!

Govorno izražavanje veže se za pojam „glasine“ koja zaista može povezati učinkovitost na duge staze ako povežemo sa fenomenom krila leptira. Leptir mahom svojega krila može biti uzrokom uragana na pacifiku; što je dokazano prirodnim zakonitostima. Jednako vrijedi za kamenčić koji onako bačen, može na planini pokrenuti snježnu lavinu.

Naravno, izrečeno i bačeno je na stotine primjera a da nije bilo pomaka, iako su rijetki primjeri potaknuli reakcije. Cenzori rigidnoga režimskoga i autoritativnog pristupa, brinuli su se da im niti u tome segmentu ne promakne nekakva „slučajnost“.

Postavimo si pitanje, otkuda odjedanput sva ova sloboda misli i govora!? Razlog leži u tome, što je ovo doba dokazano kao najučinkovitije po manipulacije za razliku od prijašnjih razdoblja kada je ljudska zajednica bila prisnija, vezana etnološkim poretkom putem običaja, prijateljskom odanošću, religioznošću i radom na osobnom i javnom dobru gdje se zajednica i njen član mogao skrbiti za sebe i svoju obitelj po pitanju onoga najnužnijega. Danas živimo u pojmu urbanog života gdje se čovjek razlikuje od drugoga čovjeka po mnogočemu iako izvanjske razlike gotovo da i nema što današnji čovjek dočarava prepovršnim odnosima i vokabularom u ophođenju. Jednako kao da je u srednjovjekovnim zabitima. Ista pitanja, iste fraze vezane za posao, kuću i slične bedastoće. Pored navedenoga imamo primijećene prevelike razlike u stavovima, razmišljanjima, htijenjima, izričajima, izborima, navikama itd. To je napravljeno da objektivnost bude manjina a subjektivnost u većini gdje se objektivnost ima prilagoditi želji većine-koja opet ne zna što hoće. Poziva se na tolerantnost drugačijih, ali u stvarnosti tko je zaista drugačiji-taj je neshvaćen. Uistinu, ova farsa i dalje prolazi. Žalosno!

Po bilježenju, imamo primijetiti desetljetno razdoblje nastajanja ove pojave od manje mjere do mjere u kulminaciji kakvu bilježimo danas. Mnogi smatraju da je to vrijeme koje nosi svoje, no zaista razumni rasuđuju da ovo nije dobrim nakanama prouzrokovano. Ovo je uistinu vrlo opasno, pogubno, uništavajuće iznutra(duh), trajno i prijenosno na potomstvo. Ova pojava ide put nepovrata. Ovo je bezbožnička dinamika jednoga velikoga „ništa“ usmjereno prema putu vječne negacije i ništavila. Te radnje sa svojim idejnim začetkom potječu iz misticizma loža i inih okultno-poganskih skupina koje u vlastima drže svoju moć.

Inteligentni ljudi, a posebice mlađega uzrasta koji intuitivno osjećaju da nešto ne ide logičnim tokom a nemaju objašnjenja za to, niti im ga ima tko dati; znaju upasti u vrstu asimilacije na područjima gdje se nekako pronađu bilo preko zvanja bilo preko nekoga drugoga izbora, dok oni manje odlučni na neke oblike asimilacije-bivaju tjeskobni ili prožeti sa manjkom samopoštovanja ukoliko

nemaju dostatnih spoznaju o čemu se zapravo ovdje radi. Samo upornošću i velikim utroškom energije i svojim misli, može se proniknuti u problematiku.

Sve je dakle vrlo podesno za razna potiskivanja emocija, gomilanje frustracija, stvaranja konfuznosti, osjećaja samoće i neostvarenosti što dovodi do slamanja volje i duha u korist asimilacije sa sveopćim opisanim ništavilom. Ovdje mašte nigdje nema, ona se pomalo doimlje kao gubljenje vremena zbog neaktivnosti i nezaokupiranosti nečim „pametnijim“ kako to okolina doživljava po općoj društvenoj prihvaćenosti.

Ali mašta i maštovitost su jedini izlaz ma koliko one trenutno se doimale bijegom od stvarnosti. U suštini mašta nije bijeg od stvarnosti već želi nadilaziti stvarnost, a pogotovo od koje se nema što očekivati. Ova stvarnost je prozirna zatvorska ustanova a čovjekov život u toj stvarnosti je prozirna zatvorska ćelija. Zrak je zagušljiv iako proziran te svi su odnosi u tom opisanom zatvorskom sustavu ni manje niti više nego prozirni. Kako u prozirnome i neprozirnome zatvoru, mašta jedina daje garanciju prelaska preko zida-na slobodu.

Ideje, izumi, rješenja, strategije.... Nisu potekle od knjiga bez obzira što su iste bitno pomagale, već je sve poteklo od maštovitosti pojedinaca i grupa u kojima je mašta i maštovitost normalan proces sazrijevanja u zajednici. Hrvatska to danas nažalost više nije! Hrvatska je društvo u kojemu je u mnogim segmentima čovjek naišao na nabijanje kompleksa ali uzgred i samoga ega kada smo kod svega ostaloga.

Mašta ali i poneki spontani snovi; bude neku vještačku realizaciju nekoga oslobođenja zarobljenoga ili potisnutoga duha u čovjeku sa ciljem da ga oporavi, otpravi ili pak oslobodi jer u tom segmentu je čovjek okrenut od svakodnevnih misli o problemima i svemu ostalome. Bez obzira koliko je čovjek sklon bježanju od neke stvarnosti ili ne, opis mašte i nekih sanjarenja i lutanja, njegov su prirodnački mehanizam jer sve to ima svoje zašto.

Bog je sam rekao da nas pušta kao *ovce među vukove*...ali dao nam je maštu i snove! I to ne bez razloga!!! Bog nije čovjeku produžio život. Bog je čovjeku dao maštu-da mu produži život! Maštanje i sanjarenja predstavljaju stanovitu mistiku odnosa čovjeka sa Stvoriteljem, pa neprijatelji čovjekove duše uporno rade da se toga plemenitoga dara riješe. Ali gdje smo to mi danas!?

Hrvatsko je društvo jedan repetitorij odnosno preslika istih gesti, fraza i komentara koji su sve sličniji i međusobno sve jednakiji. Hrvati su vrlo brzo postali telad koja će vas i dalje doživljavati prema vanjštini i primijetiti svaki kilogram viška ili manjka što zorno dokazuje mjerenje vanjštine svakoga dana i svakoga trena. To Hrvatima nikako da promakne. Opterećeni su time do zla boga. U takvoj *repetitor*-okolini promatrač *insajder* može vremenom dobiti srebrnu presvlaku koja se nanosi na staklo što čini ogledalo, te jednako tako biti dio okoline i biti istovremeno njen odsjaj!

Naravno da je logično zaključiti kako ljudi od neke iole malo veće vrijednosti, sami se povlače u svoje svjetove, u tišinu, u sebe ili među svoje istomišljenike. Nažalost mnogi se niti ne snađu usprkos vrlini duha, pa kao takvi klonu duhom i izgube pravac. Završe u putevima devijacije,destrukcije ili lažne duhovnosti ili se vremenom odviše asimiliraju prvenstveno iz egzistencijalnih razloga i zbog toga što se po svačijem viđenju više „borba ne isplati“....

Mnogi ljudi koji bivaju lišeni spoznaja sebe i razumijevanja svoje okoline; bivaju na ovaj ili na onaj način žrtve psihijatrijskih procesa a to je patnja zbog različito tumačene ostavljenosti koja nije umišljena već zaista stvarna. Na ovaj ili onaj način! Autoru ovog djela, jedna je osoba svjedočila kako je upadala u problem ovisništva i promiskuiteta jer je tražila nekoga da ju razumije u njenim osobitostima i pogledima na svijet. Zaista, logično je zaključiti kako mlade osobe zbog opisanog problema upadaju u zamke Zloga a da toga nisu niti malo svjesne osim boli u duši u toj samoći koju osjećaju bez obzira što se kreću među ljude i među grupe doimajući se nekom promatraču kao društvene iliti snalažljive. Hrvatski su društveni miljei već poduže razdoblje providni, bezlični, svrha nekom drugome,kopija svačega i ničega, teatar gluposti i kretenizma!

U hrvatskom društvenom životu, dinamike nema što je davno govorio slavni pjesnik i književnik A.G Matoš kada se osvrnuo na Hrvate i poručio im da u njih „samo Smrt ima okusa“. Koliko god to zvučalo patetično, i nakon cijelog stoljeća to je istinitije od tadašnjeg istinitoga. Na našu veliku žalost. I na žalost naših potomaka!!!

Lažne ljubavi i kurtoazije i prijetvornosti je na svakom koraku. To ne ulijeva povjerenje kod opreznijih,čestitih a kamoli ranjivijih osoba a posebice u mladih. Mladi se socijalno isključe kada nema strategijske brige o njima a pogotovo

kada ne primaju zdrave i pokretljive(motivirajuće) informacije iz svoje neposredne okoline! Pošto je informacija jako važan segment ljudskoga razvoja, svaki pomladak biva jako narušene svijesti i osobnosti u slučaju kada nema koraka sa vremenom u kojemu živi jer ga kulturološka sredina zadržava u obliku zaostajanja dok sa druge strane biva korišten od birokratskih i gospodarskih struktura za uže, a ne zajednici korisne ciljeve.

U Hrvatskome društvu odavno je primijećen problem manjka samopoštovanja i samopouzdanja mnogih osoba koje nose taj teret duboko u sebi shvaćajući da se radi o njihovom osobnom neuspjehu što dodatno produbljuje dimenziju toga problema te čine osobnost teže propusnom za ciljeve oslobađanja od toga problema. Opterećene osobe postaju sklone samosažaljenju, teže se motiviraju, neke postaju introvertne dok neke postaju ratobornije i sklonije promjenama ponašanja koja prelaze nekakve uobičajene kodekse, a sve da riješe problem koji ih tišti ili se ne mire sa situacijom a da nisu svjesne toga!

Od tuda potječe izvor mnogih psiholoških poremećaja i poremećaja osobnosti. Od ovoga problema kreću neostvarenosti u životu, problemi u braku, problemi sa svjetonazorima i odabirima. Ovaj problem nije statičan, već dinamičan sa tendencijom širenja na iduće generacije. Na tom se problemu zanemarivo radi jer taj problem nitko ne želi dublje sagledati zbog tabua i kulturalno-običajnog poretka koji vlada ovim društvom u cjelini! Zato je žrtva „krivac“ a njen tlačitelj „u pravu“!

Svako odgađanje shvaćanja problema isti produbljuje, sofisticira njegove oblike do šireg spektra složenosti i teže prepoznatljivosti problema kao uzroka. Tu se problem multiplicira i kao takav automatski čvrsto drži u svojoj održivosti kao da problem sam po sebi ima inteligenciju za opstanak. Ovo razmatramo na imanentnim razinama shvatljivosti, da ne govorimo o shvaćanjima na duhovnim razinama. Žalosna je činjenica da čovjek negirajući ili skrivajući svoj problem, štiti problem te tada problem nije problem.

U našem kulturalno-običajnom poretku, svako priznavanje nekoga javnoga a posebice privatnog problema osobni je poraz i frustracija pojedinca kojeg imaju smatrati da okrivljuje druge a nikada sebe. Okolina zaobilazi takve teme a pogotovo inicijatore rasprava oko tih tema te o tim temama se počinje raspravljati nakon kulminacije koje otežavaju opstanak zajednice.

Tada izniču misli, djelovanja i odluke. No bude popraćeno sa mnogo nepotrebnih žrtava svake vrste i u velikoj brojnosti.

Činjenica stoji u viktimologiji, da svaka ranjena ili zlostavljana osoba koliko god da joj je teško izreći tragičan slučaj što je doživjela, u sebi ima mehanizam svijesti obrane integriteta takav da mora izreći proživljeno da olakša bol a time da zajednici podijeli potrebito svjedočanstvo po kojemu bi se ta zajednica imala ravnati u svojim sadašnjim i budućim pripravnostima. U našem kulturalnom okružju, žrtvu se ušutkava i uči kako potiskivati tegobe, nitko ništa ne zna, ništa se nije dogodilo a žrtva snosi tegobe do još težega krajnjega ishoda.

Takav tragičan splet okolnosti umanjuje druge potencijale stvaralaštva što ih zbog potiskivanja osjećaja na jednoj strani, potiskuje druge stvaralačke eventualne inpute na drugoj strani i to najčešće putem odgoja i komunikacije u obitelji. Naravno da česte povijesno-političke negativne okolnosti stvaraju ali i krune pojavnosti i održanja ovoga fenomena u cjelini.

Ovaj fenomen opisanoga problema stvara negativne selekcije svih inih kvaliteta i potencijala u nekoj zajednici. Stvaraju se potiskivanja ili izuzeci pokretačkih emocija. Tu se ne izniču vidljive nadarenosti. Odlike se sputavaju. Nema se potrebe javno dijeliti osjećanja ili svjetonazore, propuštaju se prilike.... Ne prenosi se fina mudrost, ne prenosi se niti razvija pjesništvo, umjetnost.....

U takvim slučajevima čovjek koji je sastavljen od duše i tijela, biva potisnute duše a tijelo mu je raspoloživo za biološke zadatosti i radne rutine. Očito ništa više pored toga. Komunikacija u samoj površnoj dinamici, problemi u sve dubljoj dinamici.

Postojani i malo hrabriji ljudi koji se okreću prema smislu postojanja, prema duhu i duši svojoj vrlo brzo naiđu na vidljive i nevidljive prepreke koje ne mogu lako dokučiti u svome kratkome životnome razdoblju a kamoli u nekoj važnoj životnoj fazi poput mladosti od koje sami život započinje. U okolini koja nema prijenosa informacija i drugih elemenata komunikacijske uzajamnosti, osoba od duha brže uđe u sukob sa svijetom oko sebe i „bori se sa vjetrenjačama“ dok ostali sačinjavaju fenomen „sive mase“. Čovjek što više spoznajno sazrijeva, sve više uviđa kako sve aktivnosti koje su mu prinuđene u njegovoj svakodnevnicu zapravo služe usporavanju ili morenju duha.

Sve je optička varka da se čovjeka zakupi zamjenskim stvaralaštvom u vidu ponuđenih vrlo dobro smišljenih rješenja koje ima za svoj zarađeni novac kupiti. Time ga se odagnaje od osobne mašte jer „ne treba misliti jer sve je izmišljeno“. Nažalost, to je donekle i istinito pogotovo kada se trgovina vrti oko novca i okrupnjenih proizvoda i standarda koje ih osiguravaju da budu u povlaštenom položaju na tržištima.

Dogodilo se to da je čovjek više postao vezan za komercijalne nadomjestke stvaralaštva umjesto stalnog istinskoga stvaralaštva koje se pomalo i negira u podijeljenom mnogoljudnom svijetu prepuno trgovine. Stvaralaštvo bi se moglo tumačiti kao osobni progres u bilo kakvom pogledu, ne mora biti nužno vezan za uspjeh. Zaista bilo bi ispravno vrednovati neko istinsko stvaralaštvo, kao vrsta cjeloživotnog učenja ili sazrijevanja. Pa makar to samo doprinijelo poboljšavanju komunikacijske razine čovjekove. Ovako imamo sve veći jaz po dijametralnoj suprotnosti koji nas vodi u beznađe i agoniju.

Postojanje Interneta odgađa svjesnost te problematike, no neće zadugo. Iako putem Interneta se puno nauči i saznaje, preko njega samoga dobiva se samo vid zabave bez neke zdrave koncentracije na stvarnost oko sebe. Mnogi korisnici, bivaju upućeni o detaljima ili svemu opisanome ali drže taj trenutni privilegij samo za sebe bez tendencija i pokušaja da se proradi na organiziranoj rješivosti. To nalikuje na brojnost vojnika po oružju, ali bez zapovjednika, vodova, satnija, bataljuna...svatko je vojnik za sebe a informacijski rat traži zajedničku borbu. Da li ćemo vidjeti pobjedu ovim putem!? Teže zamislivo jer nije prirodno a samim time nije niti logično!!!

Što nije prirodno, nije ni po stvorenome i od boga zamišljeno koliko god mi preferirali nove tehnološke značajke i nova rješenja. Ona kakva god ga jesu temeljena su na Laži i njenoj borbi spram Istine. Svakako radi se o oružju, a može se smatrati da sve što na ovome svijetu postoji kao oružje se može upotrijebiti.

U svom tom svijetu materijalnoga i određenoga prostora, sve biva ionako ograničeno i oskudno pa time se sve mjeri u odnosu matematike, logike ali odnosu snaga. U tom procesu duša koja je puno viša i plemenitija, biva zarobljena pod opterećenjem tjelesnog svjetovnog prostora koji je usprkos nekim usponima-sve često podvrgnut padovima do svoje konačne propasti!

Sa opisom tema iz ovoga poglavlja, nastaviti ćemo u idućim poglavljima pošto je tema vrlo opširna i sveobuhvatna !

AUTOR: Josip Žuvela 20 rujna.2015